

Adam Kołodziejski

Marcinów, pow. Żagań. Stanowisko 1

Informator Archeologiczny : badania 6, 124-125

1972

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

brązowe, brązowe zakończenie pasa, paciorki szklane i bursztynowe, przęśliki gliniane i fragmenty płytki grzebienia rogowego.

Z powodu braku robotników / okres żniw/ wykopy I i II nie zostały całkowicie wyeksplorowane: po zabezpieczeniu zasypano je. Ponadto, wskutek uprawy ornej prowadzonej niegdyś na stanowisku oraz ze względu na nakładanie się kilku faz osadnictwa - uległy kompletnej deformacji układy stratygraficzne obiektu, co utrudnia klasyfikację chronologiczną poszczególnych faz osadnictwa.

Ze względu na niebezpieczeństwo dalszej dewastacji stanowiska poprzez eksploatację piasku - jak również konieczność rozpoznania uchwyconych częściowo założen osadniczych - wskazana jest kontynuacja badań obiektu.

LUBOSZYCE, pow. Lubacko

patrz okres wpływów rzymskich

MAŁUSY WIELKIE, pow. Częstochowa

Stanowisko 1

patrz okres halszacki

MARCINÓW, pow. Żagań

Stanowisko 1

Muzeum Ziemi Lubuskiej

w Zielonej Górze

Dział Ochrony Zabytków Archeologicznych

Badania prowadził mgr Adam Kołodziejaki,

Badania finansował WKZ w Zielonej Górze.

Pierwszy sezon badań. Cmentarzysko kurhanowe z okresu halszackiego i lateńskiego.

W ramach badań weryfikacyjnych cmentarzysk kurhanowych w północnej części Dolnego Śląska przeprowadzone zostały prace wykopaliskowe na siedmiu kurhanach z 45 zarejestrowanych w Marcinowie, pow. Żagań na stanowisko 1 w lesie, na północno-wschodnim krańcu wsi. Kurhany te uważane były w literaturze za groby ludności kultury łużyckiej z środkowej epoki brązu.

Kurhany badano w różnych częściach cmentarzyska. 5 kurhanów, zbudowanych z kamieni posiadało w części centralnej skrzynkowe groby kultury pomorskiej. Wyposażenie 1 grobu stanowiła popielnica z przykrywką oraz nóż, szczypczyki i szpila wykonane z żelaza.

W 2 kurhanach znaleziono tylko ułamki ceramiki bez kości ludzkich. Wszystkie wiążąc należy z kulturą pomorską. Stwierdzono ponadto regularność rozmieszczenia kurhanów, ich podobną konstrukcję i rozmiary. W obrębie cmen-

tarszyska wyróżniono elementy wiążące się zapewne z zagadnieniami kultowymi / układy kamieni/.

Zbadane kurhany zrekonstruowane.

Badania będą kontynuowane.

MASZKOWICE, pow. Nowy Sącz

Instytut Archeologii
Uniwersytetu Jagiellońskiego
w Krakowie

Badania prowadziła dr Maria Cabalaka.
Finansował Uniwersytet Jagielloński.
Dziesiąty sezon badań. Gród kultury
łużyckiej z okresu lateńskiego oraz
jama z ceramiką wczesnobrązową
kultur otomani i pilińskiej.

Kontynuowano badania przy wschodniej krawędzi wierzchowiny, gdzie w ubiegłym roku odsłonięto część jamy z wczesnobrązową ceramiką guzową. Pod poziomami chat na głębokości 1,30 m odsłonięto jamę mieszkalną z paleniskiem umieszczonym bliżej ściany południowej. Uzyskane przekroje pozwalają na ustalenie, że jama w górnym poziomie 1,30 - 1,60 m miała parę prawie okrągłej plamy o średnicach 6-5 m. Właściwa ziemianka o wymiarach 4-4,5 m o owalnym kształcie miała dno na głębokości 3,50 m a górne poszerzenie stanowiło rodzaj schodu prowadzącego do niej i chyba służyło do umocowania dachu. Ściany ziemianki prawie pionowe były wyłożone drewnem, po którym zachowała się zwęglona otoczka widoczna na poziomach przekrojach. Ognisko na poziomie 3,50 cm miało największą średnicę, zwężając się następnie stromo do głębokości 5,20 cm. Jamę zalegały duże ilości ceramiki kości zwierzęcych i mierzwy. Wśród narzędzi znalazły się 2 toporki kościane, 3 łyżki gliniane, przęśliki, osetka, tłuczki i ułamek kamienia żarnowego niekowatego. Wśród ułamków ceramiki przeważają naczynia zdobione guzami, ukształtowanymi w sposób charakterystyczny dla kultur otomańskiej i pilińskiej, którym towarzyszy ceramika kuchenna jajowato-baniasta i kubki cylindryczne bogato zdobione.

Wykopy usytuowane na majdanie grodu kultury łużyckiej przyniosły dalsze materiały potwierdzające chronologiczne rozwarstwienie osadnictwa sięgającego do II w p.n.e. W jamach wystąpił materiał kultury puchowskiej obok skorup o charakterze łużyckim. Wśród skorup charakterystycznych dla tego zespołu przeważają naczynia baniaste, grube kubki baniaste oraz duże naczynia zasobowe